

Tamara Kučinović redateljica večerašnje premijere u Dječjem kazalištu Branka Mihaljevića

Ne znam je li gluma napustila mene, ali ja nju sigurno nisam

Lakše mi je glumiti na ruskom nego na hrvatskom!

Narisa VEKIĆ

Još od malih nogu Zagrepčanka Tamara Kučinović pohađala je Dramski studio Zeakaema pa ne čudi što je upisala Umjetničku akademiju u Osijeku.

Nakon diplome odlučila je spakirati kofere i zaputila se na studij u St. Petersburg. Svoju prvu profesionalnu režiju, dio diplomskog ispita, odlučila je odraditi u Osijeku. Što je naučila u Rusiji, mogu već danas vidjeti Slavonci na premijeri predstave "Dobri doktor Jojboli" u Dječjem kazalištu Branka Mihaljevića, od 18.30 sati.

▼ Veliki je korak pred tobom - imaš li tremu?

- Korak je onoliko velik koliko i moje kratke noge! Naravno da imam tremu. Trema je nešto prirodno u teatru, tremu sam imala svaki put kad sam izlazila na scenu. A trenutno je trema toliko veća koliko i redateljska odgovornost. Drukčije je sjediti i gledati to što si napravio, od sudjelovanja u tom. Trema je veća jer jedino to i možeš - sjediti i gledati. Što si napravio do premijere si napravio.

▼ Zašto si se odlučila baš za studij lutkarske režije i zašto baš St. Petersburg?

- Lutkarstvo nije moja prva ljubav! S

lutkarstvom sam se prvi put susrela u Osijeku na Akademiji, i zaljubila se. Režija je uvijek bila nešto što me zanimalo pa se lutkarska režija ukazala kao idealna kombinacija. A St. Petersburg zato što su mi tamo ponudili da dođem i uzeli me odmah na drugu godinu. Profesor Nikolay Petrovič Naumov, dekan akademije u St. Petersburgu, predavao nam je na trećoj godini na Akademiji u Osijeku i tada se dogodila ta sudba kleta. Ja sam se samo morala spakirati i otići. A moje rusko ime i nevjerojatna privlačnost k tajanstvenoj Rusiji ocradili su u korist trogodišnjeg izbjavanja iz domovine.

▼ Jedno je studirati na materinskom, a drugo na stranom jeziku.

- To je otprilike ovako. Udeš prvi dan u predavaonicu, tamo sjedi 11 ruskih studenata, svi te vrlo srdačno pozdravljaju i nešto jako dugo pričaju, a ti ne razumiješ ni riječi. Onda se jedan od njih na ekstremno lošem engleskom jako trudi prevesti ti to, pa ga ti zamoliš da bolje priča na ruskom jer ga engleski još manje razumiješ. Onda u predavaonicu ude Nikolay Petrovič Naumov (glavni profesor te iste moje drage klase) i kaže ti da ja znam ruski i da oni slobodno sa mnom postupaju kao s Ruskinjom. Ti se jako naljutiš što je on tako opako slagao. Za dva mjeseca u toj istoj predavaonici imaš ispit iz glume na ruskom i igraš jednu od glavnih uloga, i u tom trenutku zahvaljuješ

Nikolayu Petroviču Naumovu što te bacio k'o malo derište u vodu, a ti si proplivao - u roku odmah. Ruski je danas dio mene, volim ga beskraino! I odat ću jednu tajnu - lakše mi je glumiti na ruskom nego na hrvatskom! Zašto? Ja to objašnjavam time da kad glumiš na stranom jeziku a priori postoji odmak od samoga sebe.

▼ Jesi li se bojala hoćeš li uspijeti uspostaviti autoritet ili ti je bilo više stalo imati prijateljski odnos s ansablom Dječjeg kazališta?

- Autoritet se postiže na razne načine i postoje razne vrste autoriteta. Onaj koji ja biram i smatram autoritetom nije željezna redateljska ruka. A ovdje se i dogodilo - to je autoritet koji čovjek stječe zbog toga što čini, a ne zbog toga tko je. Autoritet koji se dogodio između ansambla DK i mene, ovisio je o povjerenju u to što radim - mom i njihovom. To ne znači da sam ja znala 100 posto kakva će to biti predstava. Prijateljski odnos koji sam i prije imala s tim ansablom sigurno je negdje odigrao ulogu, ali kao i svaki odnos on se mogao isto tako i razušiti. Srećom to se nije dogodilo, dapače! Ali da sam ja došla nespretna i prazne glave, bez ideje i bez želje da nešto kažem i učinim, pojeli bi me za doručak, ili predstave ne bi bilo. Sve što

jesmo u životu ovisi o tom što činimo. Dakle godine i iskustvo nemaju veze s autoritetom, jer je za mene autoritet povjerenje koje redatelj mora zaslužiti u svakom ansamblu u koji dođe, isto kao i ansambl od redatelja.

▼ Osjećaš li odgovornost, točnije opterećenje što si prva redateljica u Hrvatskoj s diplomom lutkarske režije? Koliko te 'dira' što će tvoj rad pod povećalom?

- To je sigurno neka velika odgovornost, ali ona ne bi trebala biti prema mojim kolegama, ni prema konkurentima, ni prema nečijem povećalu. Odgovornost koju nosim je prema djeci za koju radim predstave, i prema sebi samoj. Ako čovjek misli o tom što će drugi reći, stvaralaštvo pati ili ga nema. Prva ili ne - nije bitno, bitno je to što radim i kako to radim.

▼ Nakon Osijeka i Splita - kakvi su tvoji planovi?

- Nakon Osijeka i Splita odlazim režirati u Maribor, a zatim po dokaz o završenoj lutkarskoj režiji u St. Petersburg. Poslije toga bilo bi vrijeme da se negdje skrasm, tj. unajmim neki stan, uzmem psa iz azila i odmorim se negdje na obalama Jadrana. Što se pak režije tiče, planova i ponuda ima mnogo, ali o tom je rano govoriti. Da, vratih se u domovinu, ali Rusija mi ne dâ da je zauvijek napustim. S jedne strane postoje želje za neku budućnost, s druge ne znam ni što ću sutra jesti, a kamoli gdje ću živjeti. Život nomada redatelja nosi svoje.

▼ Što je s glumom? Jesi to zauvijek napustila?

- Ne znam da li je gluma napustila mene, ali ja nju sigurno nisam napustila! ■

KAD NEMAŠ PARA, DIJELIŠ ŠAKOM I KAPOM

▼ Što si kao najdragocjenije donijela iz St. Petersburga? Jesi li ti s njima podijelila neke svoje tajne, spoznaje, vještine, znanja s UAOS-a?

- E sad ću bit bljutavo patetična, ali što se može. Sa sobom sam iz St. Petersburga ponijela sebe! A s Rusima jedino dijeliti i možeš, pogotovo kad nemaš para, onda dijeliš šakom i kapom, tak ti bude lakše i bolje živjeti!